

JESSICA BARRY

CĂDERE
LIBERĂ

Allison

Respiră. Respiră.

Deschid ochii. Deasupra, frunzișul arborilor. Un stol de păsări privește în jos înainte să-și ia zborul.

Am supraviețuit.

Poate și el.

Trebuie să văd. În picioarele goale, îmi croiesc drum printre resturi. Unde îmi sunt pantofii? Nu contează. Peste tot sunt bucăți de metal contorsionat.

Una din aripi s-a înfipt în V-ul unui arbore din apropiere. Peste crengi e înșirată o rolă de hârtie igienică, iar cabina arată ca o cutie de conserve despicate, expunând două rân-duri de scaune crem, din piele. Fac un pas mai aproape și mă uit înăuntru.

E acolo, cu pieptul lăsat peste aparatele de bord.

– Hei? Vocea îmi răsună în urechi. Mă auzi? Tăcere. Motorul șuieră. Benzina picură în iarbă. În cabină. Evit marginea zimțată. Încă ține în mână transmițătorul radio, dar cablul este tăiat. Îl împing, ușor.

Trupul cade pe marginea cabinei.

Este desfigurat.

Afară. Afară.

Îmi vine să vomit, apoi mă așez. *Concentrează-te.*

Cum stau lucrurile: sunt singură. Sunt pe un munte. Avionul în care mă aflu s-a prăbușit. Sunt plină de vânăți

și tăieturi, iar la piciorul stâng am o rană care se va infecta în curând dacă nu o curăț. Am degetul sucit sau rupt și se umflă repede. Am foarte puțină mâncare și apă. Soarele este încă sus pe cer, dar se va întuneca în câteva ore și singurul meu adăpost este o bucată de metal contorsionat care ar putea, în orice clipă, să explodeze.

Mi se face rău de frică. Vreau să mă întind pe iarbă și să îmi las pleoapele grele să se închidă. Mă întreb cum ar fi să mor. Va fi ca atunci când adorm? Va urma o lumină după aceea, sau doar întunericul?

Oprește-te.

Nu vreau să mor. Am nevoie de un plan.

Trebuie să pleci.

Vocea din capul meu este poruncitoare, insistentă.

Trebuiesăplecitrebuiesăplecitrebuiesăpleci.

Rămâi în viață.

Geanta mea de voiaj. Într-un copac. O dau jos. Ignor durerea aprigă din umăr. Caut febril printre hainele pe care le-am împachetat pentru un weekend în Chicago. Arunc rochiile de cocktail, pantofii cu toc, sutienul subțire și cele două perechi de chiloți cu dantelă. Echipamentul de sport. Slavă Domnului. Ceva util. Dau jos rochia din bumbac, sutienul și lenjeria ridicolă. *Nu te gândi la vânătăile de pe coapse. Nu te gândi la zgârieturile de pe șolduri. Nu te gândi la degetul mic și strâmb de la mână și la nuanța îngrijorător de albăstruie pe care o capătă. Nu te gândi la sângele de pe rochia ta albă, la stomac, la coapse. Nu gândi. Mișcă-te.* Pun colanții și bustiera, șosetele, tricoul primit gratuit de la vreun maraton de zece kilometri.

Telefonul. Trebuie să-mi găsesc telefonul. Unde este? Sca-nez resturile. Nimic.

Mișcă-te. Mișcă-te. Sticla scumpă de parfum, șamponul și balsamul, uleiul, demachiantele și exfoliantul, loțiunile

separate pentru corp, față, mâini, ochi: s-au dus. Uscătorul de păr și ondulatorul: s-au dus și ele. Ah! Cablurile. Le smulg și le iau. Sticla goală de loțiune tonică, pudriera cu oglindă și fixativul de voiaj. Toate utile. Poate. Le pun deoparte. Arunc deodorantul, trusa de machiaj și peria de păr. Bag balsamul de buze într-unul dintre buzunarele cu fermoar ale genții.

Geanta nu este foarte grea. Trec la valiza lui. O mânăcă de Turnbull & Asser iese printr-o ruptură. Un tricou în plus.

Mai departe este hanoracul lui de la Harvard. *Nu te gândi cât de mult miroase ca el.* Dumnezeu, miroase ca el.

Trebuie să pleci.

Scot geaca de vânt. O pereche de șosete. Asta e.

Ce altceva. Gândește. Lucrurile acestea te vor menține în viață.

Copertina avionului flutură pe o creangă joasă. O rulez. O leg de geantă. Trusa de prim ajutor a căzut sub un ciot putred de copac. Cutia de plastic e crăpată, dar conținutul este încă intact: iod, alcool sanitar, bandaje, foarfecă, analgezice, antihistaminice, pensetă, trusă de cusut, leucoplast.

Mă uit prin cabină. Telefonul meu. *Trebuie să te întorci.* E mâncare acolo. Apă. Nu voi rezista nici două zile fără. Din motor iese fum, negru și gros.

Înăuntru. Înăuntru. Înăuntru.

Punga de plastic. Chiar acolo unde am lăsat-o, băgată în spatele scaunului pasagerului din față. Patru batoane Luna, o pungă cu mix de alune, o sticlă de apă nedesfăcută. Cutia de Coca-Cola dietetică. Pentru o clipă, sunt extaziată. Bâjbâi cu mâna pe podea și găsesc un ciob de sticlă ascuțit. Îl scot și mă uit la ecranul spart al telefonului. Încerc să-l pornesc, dar ecranul rămâne negru. Stricat. *Ladraculadraculadracu.* Îl iau cu mine oricum. Ochii îmi lăcrimează de la fum. *Concentrează-te. Concentrează-te.* Caut în spatele scaunului.

O pătură flaușată, o rolă de bandă adezivă, un ghem de sfoară. Mai caut... Gălesc o brichetă. Totul intră în geantă. Se întunecă. Trebuie să plec.

Afară. Afară. Afară, îmi strigă instinctul animalic . Dar, stai. Care este planul? *Rămâi în viață*. Mă urc pe resturile avionului, evitând marginile ascuțite, durerea din umăr și fața sfârtecătă a bărbatului pe care l-am atins atât de recent. *Uite*. Munți cu vârfuri înzăpezite care se înalță spre cerul albastru. Dedesubt, dealuri verzi se preling în valuri blânde, acoperite de păduri și presărate cu flori sălbatice. Și continuă așa până în cel mai îndepărtat punct al orizontului. Nici țipenie de om, doar o cărare. O pantă relativ uniformă și fără margini stâncoase și abrupte. Acolo, dedesubt, cuibărită pe fundul văii, văd o fâșie subțire de sticlă oglindită. E apă. Planul. Poteca este planul. *Afară. Afară. Afară*. Sar de pe epavă.

Pun geanta la loc pe umeri, urlând de durere, îmi trec brațele prin mânere și folosesc cureaua lungă ca să o fixeze bine de talie. Șuieratul motorului s-a oprit în sfârșit, dar tot mai iese fum. Mai arunc o privire spre luminiș și văd sticla spartă, bucăți rupte de plastic și grămada de obiecte pe care le-am lăsat acolo.

Nu a mai rămas nimic de recuperat acolo.

Apune soarele. *Trebuie să pleci*.

Maggie

Era încă dimineața devreme, cerul era de un roz închis, nu căpătase încă nuanța palidă de albastru. Aveam radioul dat pe NPR încet în fundal, pe bufet se răcea o cană de cafea, iar Barney se freca de picioarele mele, sperând la un al doilea mic dejun. Ca întotdeauna, podeaua scârțâia sub pașii mei. Am aruncat o privire rapidă pe rețetă, nu că aș fi avut nevoie. De ani de zile fac aceeași pâine și știu rețeta pe dinafară, dar era scrisul sigur al lui Charlie și îmi plăcea să o țin în preajmă când găteam. Făcea parte din ritual.

Aluatul era cald și moale și îl întindeam, apoi îl pliam înapoi, simțindu-l cum se înmoaie și se întărește sub mâinile mele. N-ar trebui să frământ aluat, îmi accentuează artrita căpătată după ani de zile de dactilografiat, dar la începutul fiecărei săptămâni fac o pâine, chiar dacă știu că, de cele mai multe ori, până vineri este deja râncedă și mucegăită.

S-a auzit soneria. Am ignorat-o. Dacă m-aș fi oprit, coca s-ar fi lăsat și, în plus, eram ciufulită și încă în cămașa de noapte și papucii L.L. Bean pe care mi-i dăruise Charles cu șase ani în urmă. Era probabil poștașul. Poate că va strecura pe sub ușă un aviz pentru un pachet și va pleca mai departe.

Soneria s-a auzit din nou. Am oftat și mi-am șters mâinile pline de făină pe un șervet de bucătărie. „Oricine ar fi, ar fi bine să fie ceva important“, mi-am zis în gând.

Când am deschis ușa și l-am văzut pe Jim stând acolo, în uniformă sa de șef de poliție, am crezut că poate a venit pentru vasul de yena al Lindei. Îl lăsase aici când adusesese o lasagna și mereu era atentă cu vasele ei de gătit. Dar, după ce am văzut cât era de serios și cât de emoționată era tânăra din spatele lui, îmbrăcată în uniformă ei albastră și apretată, mi-am dat seama că nu venise aici pentru vas.

– Pot să intru? întrebă el, dându-și jos pălăria și ținând-o în dreptul inimii. Îl știam pe Jim Quinn încă din școală, de când mă înțepa în ceafă cu capătul creionului și îmi cerea răspunsuri la Istoria Americii. Niciodată până acum nu îmi mai ceruse permisiunea să intre în casă. Brusc, nu mai vedeam decât uniformă și insigne strălucitoare.

– Jim, ce se întâmplă? aproape am țipat.

– Hai să stăm jos. Nu era o întrebare și mă conduse înapoi în casă. Polițista îl urmă. Ea este ofițerul Draper, spuse el.

– Spuneți-mi Shannon, zise ea atât de încet încât aproape că nu am auzit-o.

– Încântată să te cunosc, i-am spus întorcându-mă spre Jim. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Jim mă luă de cot și mă conduse spre masa din bucătărie.

– Ia loc, spuse el blând, deși mă împinse pe scaun înainte să se așeze în fața mea. Maggie, a avut loc un accident.

Mi s-a strâns inima.

– E Linda? E bine? Chiar în timp ce întrebam, știam că nu era vorba despre soția lui.

Clătină din cap.

– Linda e bine.

Atunci mi-am dat seama. Pur și simplu, am știut. Este ceea ce știu toți părinții că îi așteaptă. Că într-o zi vor primi un telefon sau cineva le va bate la ușă și în clipa aceea lumea lor va înceta să existe.

– Ally.

Jim încuviință.

Mă privi cu ochii lui albaștri, umezi.

– S-a prăbușit avionul.

Lumea s-a făcut albă.

BOOKZONE

Allison

Greutatea genții mă împinge în jos pe munte, cu viteză, lumina slabă a lunii ghidându-mă printre copaci. Crengile mă lovesc peste brațe și picioare. Cad o dată, rău. Scot un geamăt, dar mă ridic și merg mai departe. Sângele îmi vuieste în urechi. Alerg toată noaptea. Nu mă uit înapoi. Nu mă opresc.

Ajung în vale înainte de ivirea zorilor. Mă las pe marginea apei și o ating cu vârfurile degetelor. Răceala ei mă șochează. Mă stropesc puțin pe față. Apa care mi se prelinge pe antebrățe este de culoare roz deschis. Sângele. Mă cuprinde setea. Ar fi atât de simplu să ridic mâinile căuș și să beau.

Nu. Apa ar putea să mă otrăvească. N-am supraviețuit prăbușirii unui avion ca să mă omoare dizenteria. Umplu cele două sticle goale și adaug în fiecare câte o picătură de iod. Aștept. *Sunt atâtea feluri în care se poate muri.*

Mă uit la trupul meu. Simt durerea înăuntru ca pe un ecou cumva îndepărtat. M-aș putea infecta, aș putea avea hemoragie. Aș putea muri. *Sunt atâtea feluri în care se poate muri.*

Rămâi în viață.

Îmi scot colanții. Rana de pe piciorul stâng e adâncă, urâtă și inegală. Scot cămașa din geantă, rup o bucată din ea și o înmoi în sticla cu alcool sanitar. Apăs pânza în tăietură și durerea mă săgetează. Când pot vedea din nou, respirația

îmi este întretăiată. Văd o aşchie albicioasă – tăietura a ajuns până la os.

Respiră.

Craniul său, albeaţa craniului său. Pe care o puteam vedea pentru că nu mai avea faţă.

Lumea începe să se învârtă şi eu mă chinui să rămân conştientă.

Opreşte-te. Respiră. Concentrează-te.

Strâng marginile răni şi lipesc un bandaj în formă de fluture. O să rămână o cicatrice urâtă.

Biata, micuţa Allison.

Îmi pun colanţii la loc.

Simt un fior şi o senzaţie de furnicătură călduroasă îmi urcă pe şira spinării. Adrenalina curge prin mine, apoi dispare. Îmi dau părul la o parte de pe ceafă şi atunci observ că nu mai este. Colierul. Mâna se opreşte la gât. Simt cum îmi bubuie inima.

Mi se strânge stomacul. Cum am putut să fiu atât de neatentă? Era tot ce aveam, singurul lucru care merita protejat, iar acum nu mai este.

Alung gândul. Nu are sens să zăbovesc asupra lui, nu am ce să fac în privinţa asta. Deja nu mai este.

Mă uit la ceas, o brăţară subţire de aur cu o faţetă bătută în diamante, absurd, şi văd că mai am cinci minute până pot să beau apa. Tata îmi spusese că iodul purifică apa în treizeci de minute. Îi plăcea să mă înveţe acest gen de lucruri, lucruri practice, chiar şi când dădeam ochii peste cap şi mormăiam că era inutil, că nu voi avea niciodată nevoie de asta. Ironic, nu-i aşa?

Mă gândesc la batoanele Luna, la punga cu alune. Stomacul protestează. Ar trebui să mănânc, dar nu văd decât spaţiul gol unde ar fi trebuit să fie faţa lui. Închid ochii şi respir.

Am deschis ochii după șase minute. Apa este bună de băut. Beau repede ambele sticle. Prea repede. Mă lupt să nu vomit și reușesc. Apa este perfectă, rece și cu gust metalic. Umplu iar sticlele. Pun iodul. Le bag în geantă.

Mișcă-te. Mișcă-te. Mișcă-te.

În picioare, iau geanta. Ceva din umăr se mișcă și pocnește. O fractură subțire, poate, sau doar o întindere. Mă lupt cu impulsul de a plânge.

Nu am timp să mă gândesc la asta acum.

Sar de pe o piatră pe alta. Mă doare fiecare pas. E mai bine să mă împing sau să aterizez pe piciorul rănit? Mă decid să aterizez. Ajung la mal. La poalele muntelui se întinde o câmpie plană, stâncoasă, iar soarele proiectează peste munte o strălucire argintie.

Nu știi cât timp mai am până să vină să mă caute, dar știi că vor veni în cele din urmă și asta înseamnă că trebuie să merg mai departe.

Trebuie s-o iau spre est, spre răsărit. Trebuie să urc muntele.

Maggie

– Maggie. Maggie.

Aud vorbele prin vuietul din urechi. Văd alb în fața ochilor, dar marginile au devenit din ce în ce mai neclare, mai închise, mai familiare.

– Maggie.

Era Jim.

– Maggie, era într-un avion cu patru locuri care venea din Chicago. Au spus că s-a prăbușit undeva în Colorado Rockies.

– Vrei să spui că fiica mea este moartă? Nu mi-am recunoscut vocea. Altcineva vorbea, într-o realitate care nici ea nu era a mea.

– Nu știm încă, spuse el, clătinând din cap. Nu au ajuns la locul prăbușirii ca să confirme, dar din semnalele radio, înainte să cedeze...

Asta schimba totul. Ar putea să fie încă în viață. Speranța înflori în sufletul meu.

– De unde știi că era în avionul acela? Poate că nu era în pericol. Poate era acasă, în siguranță.

– Era înscrisă în registrul de zbor – și ea, și bărbatul care pilota avionul. Am văzut documentele de la aeroport, era la dosar o fotografie cu ea... e ea.

– Bine. Bine. Gândurile mi-o luară razna. Copila mea a dispărut în munți. Speriată, singură și poate rănită. Dar nu

moartă. Cum pot să ajut? Adunăm un grup de căutare, nu? Să dau telefoane? Zburăm acolo?

Jim vorbi rar.

– Maggie, deja sunt oameni care o caută.

– Cine, totuși? Nu-mi plăcea ideea că o caută niște străini. N-ar ști cum s-o găsească, ar face greșeli, n-ar înțelege-o ca mine. Vreau să știu cine este acolo în clipa asta și îmi caută fiica. E singură acolo, Jim. Vreau să le știu numele.

– Fac tot ce pot, Maggie. Sunt rangeri peste tot și caută locul unde s-a prăbușit avionul. Poliția locală este și ea implicată. Dar, Maggie. Vreau să ascuți. E vorba de un avion prăbușit. Probabilitatea să fi supraviețuit... șansele nu sunt prea mari.

L-am privit și am văzut tristețea din ochii lui.

– E vie, am spus, cu mai multă convingere decât simțeam. Ally e un copil puternic. Sunt sigură că e în viață.

El încuviință încet.

– Vom face tot posibilul să o găsim. Îți promit asta. Shannon, vezi dacă găsești niște băutură, da?

Credea că sunt în stare de șoc. Credea că nu sunt în toate mințile.

– Sunt bine, Jim, m-am răstit la el.

– O să-ți facă bine. Se întoarce pe scaun și arată. Sus, acolo, în dulapul de deasupra frigiderului. Ar trebui să fie la dreapta, da, acolo.

Shannon se întoarce cu o sticlă de Baileys.

– Doar atât ai găsit? întrebă Jim. Shannon încuviință. Rahat, unde e coniacul? Mereu au coniac. Îmi turnă Baileys în cana murdară de cafea și mi-o puse în mâini. Bea.

– Mulțumesc. Mă simțeam ca un copil care își primește laptele. Am luat o gură. Era prea dulce, ca un milkshake. Am așezat cana pe masă și mi-am pus mâinile pe suprafața

uzată. Cât de al dracului de greu este să găsești un avion? Nu se pot folosi sateliți? Elicoptere?

Încercam să-mi alung din cap ideea că Ally era acolo, singură, speriată și rănită. Imaginea aceea nu ajuta la nimic. Faptele ar ajuta. Trebuia să stabilesc faptele.

– Facem tot ce este omenește posibil, spuse el. Promit.

Gândeam febril. Jim spusese că în avion erau doar ea și încă o persoană.

– Cine era bărbatul cu care era? Pilotul. Cum se numește?

Jim se foi pe scaun.

– Încă încearcă să-i contacteze rudele.

Cu coada ochiului am văzut-o pe polițistă cum ștergea bufetul cu un prosop de vase. M-a cuprins un val de furie.

– Dar tu știi? Știi și nu îmi spui!

– Sincer, Maggie, acum știi la fel de multe ca tine.

M-am ridicat, am luat prosopul din mâna fetei și am început să șterg bufetul. Aluatul se dezumfla încet pe fundul de lemn.

– Ar trebui să frământ în continuare, am șoptit. Gândul că ar trebui să arunc aluatul mi s-a părut brusc cea mai groaznică risipă. Am dat iar cu făină pe mâini și pe fundul de lemn și am început să frământ din nou aluatul. Înainte, înapoi. Înainte, înapoi.

Jim se ridică și își puse mâinile pe umerii mei.

– De ce nu mergi să te întinzi puțin? Shannon o să-ți aducă o cană de cafea, poate... Shannon, poți să pornești cafetiera?

– Nu vreau să mă întind și nu vreau o cană de cafea, mulțumesc oricum, Shannon. Vreau să termin de frământat aluatul, altfel nu va crește în cuptor.

L-am simțit cum se crispează și oftează.

– Maggie, lasă naibii aluatul. Doar... doar liniștește-te puțin. Trage-ți sufletul.

M-am întors spre el.

– Fetița mea este acolo, Dumnezeu știe unde, și tu îmi spui să mă calmez?

Jim se uită la mine îndelung.

– Îmi pare rău, spuse el încet, dar dacă te agiți așa nu o să ajute la nimic.

Am tăcut.

Își luă pălăria.

– O să sun doctorul să văd dacă îți poate prescrie ceva care să te ajute să dormi. O voi ruga pe Linda să le ia de la farmacie și să ți le aducă.

– Jim, nu sunt nebună. Fiica mea s-a prăbușit cu avionul. Îmi pare rău că reacția mea te face să te simți incomod. Am văzut că-l rănisem și mi-a părut rău. Am încercat din nou. I-ai spus Lindei?

– Am venit aici imediat ce am aflat, dar am crezut că ai vrea... Oftă. O să vrea să ajute și dacă nu te superi că-ți spun, acum ai nevoie de o prietenă bună lângă tine.

În clipa aceea, nu voiam să văd pe nimeni altcineva decât pe fiica mea, dar știam că nu avea rost să mă lupt cu bunăvoința Lindei Quinn. Am încuviințat.

– Spune-i să vină când are timp.

– O să trec acum pe acasă, spuse el, luându-și cheile de pe masă. De-abia aștepta să plece, și-i citeam ușurarea pe chip. O să vină repede. Între timp, Shannon va sta cu tine.

M-am uitat la polițistă, care se juca acum cu tivul feței de masă. Îmi zâmbi nervos. Totul la ea – ochii rotunzi, umbriți de gene lungi, părul prins într-o coadă de cal, pielea netedă, fără riduri – mi se părea un afront. Era atât de tânără. Mai tânără decât Ally. Ce drept avea ea să fie aici?

– Sunt bine și singură, i-am spus cu răceală.

Jim strânse și mai mult borul pălăriei.